

HỘI THỨ BA MƯƠI MỐT

GẶP NGUY NAN HÀO KIẾT KHUẤT THÂN

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng dậy nói:

- Các người... đến đông người...

Hồng Nhân Hùng kinh ngạc ngắt lời:

- Té ra người vẫn không chết ư?

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng đáp:

- Có lý nào... ta chết dễ thế được?

Dư Thượng Hải vượt mọi người tiến vào hỏi:

- Người là Lệnh Hồ Xung ư? Hay lắm, hay lắm!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn lão nhưng không trả lời.

Dư Thượng Hải lại hỏi:

- Người ở trong kỹ viện này làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thế là lão đã biết mà còn giả vờ hỏi. Đã vào kỹ viện thì còn làm gì nữa?

Dư Thượng Hải lạnh lùng nói:

- Ta thường nghe kỷ luật phái Hoa Sơn rất nghiêm ngặt mà người lại là đại đệ tử của chủ môn phái Hoa Sơn và là truyền nhân chính tông của Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh mà cũng lén lút vào kỹ viện ngủ đêm thì thật đáng buồn cười, buồn cười đến lộn ruột.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kỷ luật phái Hoa Sơn thế nào là việc riêng của người ta lão nói đến làm chi?

Dư Thượng Hải là tay biết nhiều hiểu rộng. Lão thấy mặt gã không còn chút huyết sắc, người run bần bật, hiển nhiên gã bị trọng thương thì đoán ngay trong vụ này có điều chi giả trá. Lão xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ:

- Tiểu ni cô phái Hằng Sơn bảo gã bị La Nhân Kiệt hạ sát rồi mà thực ra gã đã chết đâu? Hiển nhiên ả đã lừa dối. Nghe giọng lưỡi ả kêu gã một điều Lệnh Hồ đại ca, hai điều Lệnh Hồ đại ca có vẻ thân thiết lắm, không chừng hai đứa đã có tư tình với nhau. Có người thấy tiểu ni cô vào trong lý viện này mà sao bây giờ không thấy tông tích đâu? Phải chăng thằng lỏi này đã dấu ả đi? Hừ Ngũ nhạc kiếm phái của chúng đã tự phụ là danh môn chính phái trong võ lâm, coi phái Thanh Thành mình chẳng vào đâu. Mình mà lỏi được ả ở trong này ra thì chẳng những làm nhục hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn mà thôi, cả Ngũ nhạc kiếm phái cũng bẽ mặt. Từ đây chúng không dám mồm năm miệng mười trên chốn giang hồ nữa.

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn phía mà chẳng thấy có một bóng người nào khác. Lão nghĩ bụng:

- Không chừng ả tiểu ni cô kia dấu ở trên giường.

Lão liền nhìn Hồng Nhân Hùng cất tiếng gọi:

- Nhân Hùng! Người mở màn ra coi! Chắc trên giường còn có lắm trò hay đó.

Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rồi tiến lại hai bước. Hắn đã bị ăn đòn của Lệnh Hồ Xung nên bây giờ vẫn nơm nớp nhìn gã.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người không muốn sống nữa chẳng?

Hồng Nhân Hùng ngẩn người ra một chút, nhưng hắn cạy có sư phụ đỡ đầu nên không sợ gì nữa. Hắn rút kiếm đánh soạt một cái.

Lệnh Hồ Xung nhìn Dư Thượng Hải hỏi:

- Lão định làm gì đây?

Dư Thượng Hải đáp:

- Phái Hằng Sơn mất một tên nữ đệ tử, có người trông thấy y ở trong kỹ viện này. Chúng ta muốn điều tra xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Công việc của Ngũ nhạc kiếm phái thì việc gì đến phái Thanh Thành mà lão rắc rối?

Dư Thượng Hải nói:

- Câu chuyện bữa nay không điều tra cho rõ không xong! Nhân Hùng! người cứ động thủ đi!

Hồng Nhân Hùng đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi vung trường kiếm mở màn ra.

Nghi Lâm cùng Khúc Phi Yên đang ôm chặt lấy nhau nấp ở dưới chăn, những câu đối thoại giữa Lệnh Hồ Xung và Dư Thượng Hải hai cô đều nghe rõ hết, trong lòng xao xuyến vô cùng! Toàn thân đang run bần bật, các cô thấy Hồng Nhân Hùng vén màn lên thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Màn vừa vén lên, mọi người đều chú ý nhìn vào trong giường thì thấy dưới lằn chăn ấm thêu cặp uyên ương quả nhiên có

người, những sợi tóc xanh ở mặt gối rung rinh không ngớt. Hiển nhiên người trong chăn đang run sợ vô cùng.

Dư Thượng Hải ngó thấy trên gối có tóc dài thì trong lòng thất vọng vì người trong chăn không phải là tiểu ni cô trọc đầu, mà gã Lệnh Hồ Xung ngủ với kỹ nữ thật sự.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng nói:

- Dư quán chủ! Nghe nói lão xuất gia từ nhỏ, suốt đời chưa từng thấy đàn bà lão thể mà lại không dám lần mò vào kỹ viện. Sao lão không bảo đệ tử mở tung chăn ra để coi cho biết?

Gã nói câu này thách thức đối phương, thật vô cùng mạo hiểm. Gã đoán già Dư Thượng Hải là chuông môn một phái, tự phụ địa vị cao cả, không dám nhìn vào một kỹ nữ khỏa thân trước mặt đông người.

Dư Thượng Hải cả giận quát lên:

- Mi nói thú lắm.

Lão vung chuông bên phải đánh ra.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình để tránh chuông phong, nhưng người đang bị trọng thương gã chuyển động không được linh diệu mà phát chuông của Dư Thượng Hải lợi hại vô cùng. Gã đứng không vững lại ngã lăn xuống giường. Gã cố sức chống tay đứng dậy. Nhưng miệng phun ra một búng máu tươi. Người gã lão đảo rồi thổ huyết lần nữa.

Dư Thượng Hải muốn ra tay lần thứ hai thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng người la:

- ỷ lớn hiếp nhỏ, thật quân mặt dày!

Lời nói chưa dứt thì Dư Thượng Hải đã xoay chuông nhằm đánh ra cửa sổ. Người theo thế chuông, lão vọt ra ngoài.

Đèn đuốc trong phòng chiếu sáng soi rõ một người lưng gù, mặt mũi xấu xa đang muốn vượt tường chạy trốn.

Dư Thượng Hải quát:

- Đứng lại ngay.

Người lưng gù này chính là Lâm Bình Chi giả trang. Chàng ở trong Lưu phủ bị Dư Thượng Hải coi tướng nghi ngờ. Sau chàng nhân lúc Khúc Phi Yên xuất hiện, Dư Thượng Hải chỉ để ý tới cô bé này, chàng liền len lén rút lui. Chàng vừa chạy ra đến hành lang thì Mộc Cao Phong đã đứng chắn trước mặt chàng, khẽ vỗ vào cái lưng gù cười hỏi:

- Gã gù giả hiệu này! Làm thành gù thì có chi là thú? Sao ngươi còn mạo xưng là đồ tử đồ tôn của ta nữa?

Lâm Bình Chi biết tính nết lão này cổ quái mà võ công lại rất cao thâm, nếu mình không khéo tìm lời chống chế, tất bị họa sát thân. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Vừa rồi ở trong nhà đại sảnh, mình đã kêu lão bằng Mộc đại hiệp và nịnh lão có những hành động nghĩa hiệp, chứ chưa có điều chi đắc tội. Bây giờ mình lại tiếp tục thối lão theo giọng đó, chắc không đến nỗi làm cho lão phải nổi giận.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Văn bối thường nghe nhiều người đề cập tới Tái Bắc mình đã Mộc đại hiệp lòng lấy thanh danh, sẵn lòng cấp cứu người hoạn nạn, nâng đỡ kẻ gian nguy. Văn bối vẫn đem lòng ngưỡng mộ rồi bất giác cải trang theo hình bóng Mộc đại hiệp. Văn bối mong rằng đại hiệp tha tội cho.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Cái gì mà báo cứu cấp người hoạn nạn, giúp đỡ kẻ gian ngay? Thật là lão toét!

Tuy lão biết Lâm Bình Chi khéo bịa chuyện, nhưng người hồ đồ dễ mấy ai không ăn bánh phỉn? Bọn người giang hồ võ công càng cao lại càng háo danh. Mộc Cao Phong là hạng vô duyên nhất trong võ lâm. Có người nịnh lão trước mặt nhưng chỉ nói võ công lão cao cường, kiến thức lão siêu việt, chứ không ai bảo lão hành động nghĩa hiệp như Lâm Bình Chi. Mộc Cao Phong trong lòng cao hứng nghe đầu ngấm nghĩa Lâm Bình Chi một hồi rồi hỏi:

- Tên ngươi là gì? ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Thực tình văn bối họ Lâm, trong lúc vô tình đã mạo nhận họ Mộc của tiền bối.

Mộc Cao Phong cười lạt hỏi:

- Cái gì mà trong lúc vô tình? Người chỉ đem tên gia gia người ra để hồng lung lạc gạt gẫm kẻ khác. Dư Thượng Hải là chương môn một phái, lão chỉ đưa đầu ngón tay ra là lập tức đánh chết người được. Một thằng lỏi con như người mà dám đụng độ với lão thì thật là lớn mật.

Lâm Bình Chi nghe nói đến tên Dư Thượng Hải thì bầu máu nóng lại sôi lên sùng sục, chàng lớn tiếng:

- Văn bối mà còn một hơi thở cũng nhất định đâm chết tên gian tặc đó.

Mộc Cao Phong lấy làm kỳ hỏi:

- Người có thù oán gì với Dư Thượng Hải?

Lâm Bình Chi ngân ngữ bụng bảo dạ:

- Lấy sức một mình ta thì khó lòng cứu được gia gia cùng má má. Âu là ta đánh liều lay lão lần nữa để xin lão tiếp tay cho.

Chàng liền quỳ xuống dập đầu nói:

- Song thân văn bối lọt vào tay tên gian tặc đó. Văn bối khẩn cầu tiền bối trượng nghĩa cứu cho.

Mộc Cao Phong lắc đầu quây quây đáp:

- Vụ này chả có lợi chi hết. Mộc đã tử trước nay chẳng khi nào làm việc vô ích bao giờ. Gia gia người là ai? Cứu y ta có được lợi gì không?

Lão nói tới đây thì đột nhiên nghe có thanh âm nói rất khẽ và lộ vẻ khẩn trương:

- Mau bẩm báo sư phụ: Phái Thanh Thành có người bị giết. Phái Hằng Sơn có người bị thương rồi trốn về.

Mộc Cao Phong bảo Lâm Bình Chi:

- Câu chuyện của người rồi sẽ tính sau. Hiện giờ có chuyện vui đáo để, người muốn coi cho mở rộng tầm mắt thì đi theo ta.

Lâm Bình Chi nghĩ bụng:

- Mình cứ đi theo lão hoài là có cơ hội cầu lão giúp mình.

Chàng liền đáp:

- Dạ Dạ! Lão tiên bối đi tới đâu vẫn bối cũng xin theo tới đó.

Mộc Cao Phong lại nói:

- Bây giờ chúng ta nhắc lại chuyện vừa rồi... Mộc đà tử này bất luận việc gì có được lợi thì mới làm. Nếu người chỉ vì nghênh ngang để cho gia gia người phải phiền lụy thì đừng nhắc tới nữa là hơn.

Lâm Bình Chi đang định trả lời một cách hàm hồ cho xuôi thì Mộc Cao Phong lại nói:

- Bọn chúng đi rồi! Người hãy theo ta!

Lâm Bình Chi thấy cổ tay mình bị lão nắm chặt rồi người bị nhấc bổng lên. Chân không chạm đất, chàng đã bị lão cắp chạy lên núi.

Khi đến kỹ viện Quân Ngọc, Mộc Cao Phong khẽ bảo:

- Đừng lên tiếng!

Rồi hai người đứng tựa vào sau một gốc cây để nhìn trộm mọi người có động tĩnh gì trong kỹ viện.

Dư Thượng Hải cùng Điền Bá Quang giao thủ, bọn Lưu Chính Phong dẫn người đến xục tìm viện Quân Ngọc. Lệnh Hồ Xung đứng dậy đi ra. Bao nhiêu hành động và lời nói đều lọt vào tai mắt hai người.

Đến khi Dư Thượng Hải muốn phóng chưởng đánh Lệnh Hồ Xung lần nữa thì Lâm Bình Chi không nhẫn nại được buột miệng, tự biết ngay là mình lỗ mãng, chàng xoay mình toan chạy trốn.

Ngờ đâu Dư Thượng Hải rượt tới rất lẹ. Hắn vừa quát "Đứng lại" thì chưởng lực đã bao phủ lấy người chàng. Hắn chỉ cần thúc đẩy nội lực một cái là phủ tạng chàng tất bị tan vỡ mà xương cốt cũng bị gãy nát. Nhưng hắn thấy sau bóng chàng có Mộc Cao Phong nên còn đem lòng úy kỵ, chưa nhả nội lực ra.

Dư Thượng Hải cười lạt hỏi:

- Té ra là lão.

Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía Mộc Cao Phong đứng ở phía sau Lâm Bình Chi cách chừng hơn trượng, rồi hỏi:

- Lão gù họ Mộc kia! Đã mấy lần lão sai những quân tiểu bối làm khó dễ với ta là có dụng ý gì?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Gã này tự nhận làm hàng tiểu bối của ta, nhưng ta không nhìn nhận gã. Gã họ Lâm còn ta họ Mộc. Gã có liên quan gì đến ta? Dư quán chủ! Mộc đà tử này không phải sợ lão đâu, nhưng không muốn gây thù oán với ai mà làm cái một che tên chi một thằng lỏi vô danh. Giả tử làm mộc che tên cho gã mà có lợi ích thì Mộc đà tử cũng còn cân nhắc nặng nhẹ xem có đáng làm hay không, và có làm thì đã làm rồi. Xét ra chuyện trước mắt hoàn toàn vô ích nên Mộc đà tử nhất định không làm.

Dư Thượng Hải nghe lão nói vậy thì mừng thầm đáp:

- Gã không liên quan gì đến Đà huynh, vậy bản đạo cũng không có chuyện gì với Đà huynh nữa.

Hắn nói xong toan nhả chuông lục ra thì đột nhiên phía trong cửa sổ lại có tiếng nói:

- ỷ lớn hiếp nhỏ, thật quân mặt dầy.

Dư Thượng Hải lại càng tức giận. Nhưng tám "chữ ỷ lớn hiếp nhỏ, thực quân mặt dầy" lại rất hữu lý, vì hiển nhiên võ công hai người kém xa hắn. Nếu hắn muốn giết thì chỉ cần tay một cái là xong, song không tài nào tránh khỏi bốn chữ "ỷ lớn hiếp nhỏ". Còn bốn chữ "Thật là quân mặt dầy" là một thành ngữ đi liền rất thích hợp. Nhưng nếu dung tha cả hai tên một cách dễ dàng thì nổi tức giận này nuốt làm sao được?

Lão liền cười lạt một tiếng rồi quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Công việc của người làm rồi ta sẽ tính toán với sư phụ người.

Đoạn lão quay ra hỏi Lâm Bình Chi:

- Tiểu tử! Người ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi bất giác mắng lại:

- Quân chó má này! Người làm cho ta phải nhà tan người chết. Bây giờ còn muốn hỏi gì ta nữa?

Dư Thượng Hải trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ta có quen biết gì với thằng quỷ xấu xa bao giờ đâu? Mi nói cái gì bị nhà tan người chết? Câu chuyện đó ở đâu ra?

Nhưng giữa nơi tai mắt đông người, lão không muốn hỏi nhiều, quay lại bảo đệ tử Hồng Nhân Hùng:

- Nhân Hùng! Người hãy đập chết thằng lỏi này đi rồi bắt lấy Lệnh Hồ Xung.

Lão sai đệ tử động thủ, tự cho là đắc sánh vì không vướng phải bốn chữ "ỷ lớn hiếp nhỏ".

Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rút kiếm tiến lại.

Lâm Bình Chi cũng thò tay rút kiếm ra, nhưng chàng vừa giơ tay lên thì luồng kiếm quang lạnh ngắt của đối phương đã trở vào trước ngực chàng.

Lâm Bình Chi la lên:

- Dư Thượng Hải! Lâm Bình Chi này....

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Sao thằng quỷ quái xấu xa này lại tự xưng là Lâm Bình Chi?

Lão vội vung tay trái đánh ra một chưởng. Chưởng phong hất thanh trường kiếm của Hồng Nhân Hùng chệch sang một bên, rồi qua mé ngoài tay phải Lâm Bình Chi lướt đi.

Lão hát hàm hỏi lại:

- Người nói cái gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lâm Bình Chi này có thành quỷ sứ cũng tìm đến người để đòi mạng.

Dư Thượng Hải sững sốt hỏi:

- Người là... Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục đấy ư?

Lâm Bình Chi không nghĩ gì tới sống chết nữa, chàng lại tự biết lúc này chẳng còn cách nào dấu diếm được. Chàng ngang nhiên nhận lấy cái chết oanh liệt cho hả. Hai tay chàng xé những giấy thuốc cao soàn soạt rồi cởi bỏ áo ngoài và chiếc bọc đeo trên lưng ra. Chàng đồng dục đáp:

- Chính thị! Ta đây là Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục. Thằng con lão trêu trọc con gái nhà lương thiện, chính ta đã giết gã đó. Lão làm cho ta nhà tan người chết. Gia gia cùng má má ta... lão đem dấu ở đâu?

Lệnh Hồ Xung hai tay nín lấy cửa sổ lên tiếng:

- Dư quán chủ! Té ra lão cũng có vợ con vậy mà tại hạ cứ tưởng lão hãy còn đồng thân ở chốn thanh tu nên đã coi lão có tư cách cao quý. Một tiền bối! Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có pho kiếm phổ về Tịch tà kiếm pháp. Ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành thiên hạ vô địch. Dư quán chủ thêm nhỏ nước miếng nên đã...

Gã nói tới đây không chống chọi được nữa. Thấy lợm giọng như sắp thổ huyết, gã phải miễn cưỡng cầm hơi không cho thổ huyết ra. Người gã loạng choạng lùi lại mấy bước. Hai chân nhũn ra, gã phải ngồi bệt xuống cạnh giường. Nhưng gã nghĩ ngay đến Nghi Lâm còn ẩn nấp ở trong chạn mà nằng lại là người xuất gia băng thanh ngọc khiết thì gã ngồi cùng giường bên chỗ nàng nằm thế nào được.

Lệnh Hồ Xung liền bám lấy thành giường muốn gắng gượng đứng lên nhưng gã đã kiệt lực mất rồi.